

El pessimisme va contra l'escola

SEBASTIÁN TOBARRA

L'escola contra el món

Gregorio Luri

La Campana

248 pàgines. 15 euros

Els nostres pares ens van engendrar per ser feliços, deia Borges. "Els vaig defraudar", afegia l'escriptor argentí. El mestre Gregorio Luri (Azagra, Navarra, 1955) ha escrit un llibre *borgià* sobre l'estat de la cosa educativa, que es pot resumir així: a l'escola i quasi per obligació toca tenir confiança, ser optimista i, per tant, feliç. Cal creure en la capacitat de l'escola per millorar-la, no tan sols criticar-la. Si algú vol unes píndoles d'optimisme a l'educació, aquí en té una de bona.

No estem davant d'un llibre d'optimisme autocomplaent. Aquest mestre, que s'acaba de jubilar, dona una injecció de confiança al mestre, al professor de secundària i a la societat perquè es cregui (si no s'ho ha cregut ja) que l'educació és molt important. Ho fa algú que ha trepitjat les aules i sap els mals que l'envolten però que es lleva cada matí i pensa en tot el que tenen de bo. Em ve al cap el vell aforisme econòmic. Sense confiança no hi ha inversió,

sense inversió no hi ha benefici i sense benefici, a la llarga, no hi ha treball. Amb el plantejament de Luri, i amb el seu permís, el resum és: sense confiança i estabilitat a l'escola no hi ha bona transmissió de coneixements i sense aquesta no ni ha bons rendiments a l'aula ni per a la societat. Ara que la confiança flaqueja, hi ha deserció i un munt de notícies dolentes. *L'escola contra el món* vol transmetre optimisme perquè, com diu el seu autor, "la desesperança milita contra l'escola".

Estem malament. Un 28% llarg de fracàs escolar, massa repetidors, immigració mal repartida. Però no hi ha receptes màgiques ni es pot copiar un sol model de fora. Els països que millors resultats tenen són molts diferents: Singapur, Finlàndia, Corea, Baviera, Flandes, que estan entre els millors a les proves PISA (resultats d'alumnes de 15 anys), no tenen massa coses en comú. Corea és a dalt de tot i gasta menys per alumne que la mitjana de l'OCDE. Singapur és dels que menys gasta. Tampoc més hores de classe millora els resultats, Exemples: Filàndia, Corea o Alemanya fan menys classes que Catalunya i estan per sobre a PISA. Xile o

Itàlia en fan més i estan pitjor. L'Administració rep crítiques. Ha fet reformes i contrareformes educatives. No ha donat un recorregut tranquil i llarg a l'educació. I els docents? Sembla que molts s'han perdut de tant buscar i canviar. Tot i que resulta sorprenent alguna pinzellada crítica al laïcisme de l'escola pública, Luri l'encerta quan ve a dir que no cal anar a buscar a Finlàndia, sinó mirar a casa nostra.

I una mena de provocació: Ulisses, a l'*Odissea*, no era tan important, sempre viatjant; la que era important era la seva dona, Penèlope, que va guardar la casa durant el llarg viatge del seu marit. Conclusió: l'importat a la escola és mantenir-s'hi en el dia a dia. "Als Ulisses se'ls reconeix de seguida perquè estan més preocupats per salvar el món a partir de l'escola que per integrar els seus alumnes en el món real" i (sic) "si els interessa la realitat és per impugnar-la. Els alumnes es poden permetre el luxe de ser Ulisses; els profes han de ser Penèlopes. Sense Penèlopes que vetllin pel que és comú a tots, una societat es disgrega (...)", manté Luri. Queda dit: optimisme per a l'escola. Sense acritud.

Una aula d'una escola de Terrassa. Contra el deserció en l'educació, Gregorio Luri demana confiança. / SUSANNA SÁEZ